

Statsbaners Takster. Det er ganske rigtigt, at der er foretaget en Forhøjelse af de svenske Statsbaners Takster. Der er 2—3 Gange foretaget nogle Forandringer i dem, hver Gang med det Formaal at forøge Indtægterne. Men med hvilket Resultat er dette nu gjort? Jeg har desværre ikke de nøjagtige Tal ved Haanden, men efter Hukommelsen vil jeg kunne citere. De svenske Jernbaners Anlægskapital andrager ca. 700 Mill. Kr. I de sidst forløbne Kalendersaar, i 1914, 1915 og 1916, er der indtjent et Nettooverskud af mellem 25 og 27 Mill. Kr., og deraf var det højeste Tal ikke Tallet for det sidste Regnskabsaar. Det vil altsaa sige, at de svenske Statsbaner under Krigen til Trods for, at deres Trafik har været dobbelt saa stor som ellers, har forrentet deres Anlægskapital med mellem 3½ og 4 pCt., ikke med 4 pCt., ganske som før Krigen. Hvis man nu ser paa de danske Statsbaners Stilling, saa er Forholdet nogenlunde det samme. Det forskydes en lille Smule paa Grund af, at Regnskabsaaret er et andet, idet vort Regnskabsaar falder fra 1. April til 31. Marts. Under Krigen har Forholdet her ogsaa været nærmest det samme som før Krigen, idet Statsbanerne har forrentet deres Anlægskapital med mellem 3 og 3½ pCt. Jeg ved ikke, om den halve Procent, som er den normale Forskel, kan siges at være Udtryk for en særlig Forskel i Grundopfattelsen af dette Spørgsmaal. Men efter 1. Januar i Aar — og dette vilde jo have faaet en meget stor Betydning for Afslutningen af de svenske Statsbaners Regnskab, hvis de skulde have afsluttet det den 1. April i Aar i Stedet for den 31. December 1916 — har Forholdet været dette, at i Januar Maaned er Indtægten og Udgiften gaaet lige op, og i Februar Maaned har de svenske Statsbaner haft et Underskud af ca. 2 Mill. Kr. Hvorledes Forholdet stiller sig for Marts Maaned, ved jeg ikke, men enhver kan sige sig selv, at Forholdet i det mindste er værre. Jeg tror altsaa ikke, at man af de svenske Statsbaners Regnskaber vil kunne høste megen Belæring, ej heller megen Støtte for de Synspunkter, som er fremførte, navnlig af det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey). Men det ærede Medlem maa ikke misforstaa mig. Jeg mener ikke, at tilsvarende Betragtninger maa lægges til Grund for, hvorledes private Foretagender skal drive deres Forretning. Her er kun Tale om, hvorledes Staten skal løse den Opgave, som den har paataget sig — og som den jo ogsaa har Monopol paa —, un-

der saadanne Forhold som dem, vi for Tiden lever under.

Ordføreren (Dalsgaard): Den højtærede Minister bebrejdede det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Hey) og mig, at vi ikke havde talt om Sagen. Den højtærede Minister lovprieste derimod i høje Toner det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Richelieu), fordi han havde holdt sig strengt til Sagen. Jeg tror ikke, at den ærede Finansministers Bebrejdelse overfor mig — og heller ikke overfor det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds — var berettiget. Hvis den havde været berettiget, havde Tingets højtærede Formand sikkert kaldt os tilbage til Sagen. Men jeg kan slet ikke forstaa, at den højtærede Finansminister kunde mene, at vi var kommet udenfor Sagen ved denne Lejlighed. Jeg følte mig — ikke som Ordfører for Indkomst- og Formueskatteforslaget, men som Formand for Skatteudvalget — ligefrem forpligtet til at sige et Par Ord ved denne Lejlighed om, hvordan Udvalget havde stillet sig hidindtil til Forslaget om Forhøjelse af Ejendomsskylden, og jeg tror ikke, det kan kaldes at tale udenom Sagen at give en saadan Redegørelse. Tværtimod, det hører strengt til Sagen; og at jeg i denne Forbindelse nødvendigvis maatte komme ind paa at tale om Jernbanetaksterne, er jo noget, der siger sig selv, da det Spørgsmaal i Udvalget har været sat i Forbindelse med Jernbanetaksterne endogsaa af den højtærede Finansminister. Og jeg tror saa meget mindre, det er berettiget at bebrejde mig, at jeg ikke holdt mig til Sagen, som jeg har Grund til at tro, at hvis jeg havde talt ganske stille, havde Finansministeren taget Ordet og talt akkurat om de samme Spørgsmaal, som jeg talte om.

Saa bebrejdede den højtærede Finansminister mig min Lidenskabelighed. Det forbavser mig i allerhøjeste Grad. Det vanskeligste er jo at kende sig selv, og det er jo muligt, at jeg ikke kan bedømme min Optræden før. Jeg erkender, at Tilhørerne er mere kompetente i den Henseende. Men jeg tror indtil videre ikke, den højtærede Finansminister faar mange Meningsfæller med til at stemple mine Udtalelser som lidenskabelige. Jeg synes, det var en rolig og saglig Redegørelse for, hvad der var foregaaet i Udvalget med Hensyn til de Spørgsmaal, der her ligger for.

Denne Bebrejdelse tager jeg mig nu heller ikke særlig nær; men den højtærede